

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การปฏิรูปประเทศตามนโยบายโดย นาย เมีย ที่ได้ประกาศใช้อย่างเป็นทางการในการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์ ครั้งที่ 6 ปี ค.ศ.1986 เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้รัฐบาลเวียดนามต้องปรับปรุงระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับการปฏิรูปประเทศที่เกิดขึ้น เพราะนโยบายโดย นาย เมีย เป็นนโยบายที่มีแนวทางการปฏิรูปที่เน้นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก ได้แก่การเปลี่ยนระบบความสัมพันธ์ทางการผลิตที่จะลดการควบคุมจากส่วนกลางและอาศัยกลไกการตลาดมากขึ้น ประการที่สองได้แก่การปรับปรุงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และประการสุดท้ายได้แก่การปรับปรุงความคิดและอุดมการณ์ของคนในสังคม

ผลจากการปฏิรูปเศรษฐกิจภายใต้ นโยบายโดย นาย เมีย ตลอดระยะเวลา 5 ปี นับตั้งแต่ ค.ศ.1986-1990 ส่งผลทำให้เศรษฐกิจของเวียดนามนั้นมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งเพื่อต้องการเตรียมทรัพยากรบุคคลสำหรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม การผลิตทางการศึกษาและความต้องการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แต่คนจำนวนมากของประเทศยังไม่รู้หนังสือ มีความรู้ที่ไม่เหมาะสมต่อความต้องการทางด้านทรัพยากรมนุษย์ในอนาคต ดังนั้นคนงานจึงมีความรู้และทักษะไม่เพียงพอกับความต้องการของประเทศ

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้รัฐบาลเวียดนามตระหนักถึงความสำคัญและเพื่อเตรียมพร้อมกับปัญหาดังกล่าวที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จึงทำให้รัฐบาลจัดทำกรปฏิรูปการศึกษาขึ้นเพื่อให้ประชาชนได้รับการเรียนรู้และการฝึกฝนมุ่งสู่อาชีพและดำเนินงานทางธุรกิจการค้า เพราะฉะนั้นระบบการศึกษาของเวียดนามจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงในทุกระดับชั้น ทั้งการศึกษา ระดับสามัญศึกษา อาชีวศึกษาและการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย¹

¹ Pham Minh Hac,ed., Education in Vietnam: Situation, Issues, Policies, (Hanoi : Ministry of Education and Training, 1993), pp.12-13. อ้างใน ธารทิพย์ ภิรมย์อนุกุล, “แผนการศึกษาเพื่อปวงชนของเวียดนาม (1900-2000)”, (สารนิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ ,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2548), น.22.

แต่อย่างไรก็ดี ความพยายามในการปรับปรุงและแก้ไขการศึกษาของรัฐบาลเวียดนาม ตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 ไม่ได้ทำให้การศึกษาของประเทศมีความสอดคล้องกับสภาพสังคมและ เศรษฐกิจของประเทศอย่างเพียงพออีกทั้งยังก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอย่างมาก รัฐบาล เวียดนามและกระทรวงศึกษาธิการและการอบรมได้ดำเนินโครงการ “การวิเคราะห์ทรัพยากร มนุษย์และการศึกษา ปี ค.ศ.1991-1992” (Education and Human Resources Sector Analysis) ขึ้น ภายใต้ความช่วยเหลือของโครงการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติและ ยูเนสโก ได้สรุปประเด็นปัญหาของการศึกษาก่อนปี 1991 ไว้ 7 ประการคือ 1.) จำนวนนักเรียน และคุณภาพของการศึกษาสามัญในทุกระดับชั้นลดลง 2.) การศึกษาระดับอาชีวศึกษาไม่ได้มี ความเชื่อมโยงกับการจ้างงาน 3.) การเตรียมการและเครือข่ายในการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่ ไม่เพียงพอขาดการเชื่อมต่อกับการวิจัย, การผลิตและการจ้างงาน 4.) การขาดแคลนครูผู้สอน 5.) การขาดแคลนทรัพยากรที่ใช้ในการศึกษา 6.) ระบบและการจัดการที่ไม่เหมาะสมในองค์กร และ 7.) การศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม²

นอกจากนั้นแล้ว สาเหตุที่สำคัญของปัญหาระบบการศึกษาคือเกิดจากแผนการปฏิรูป เศรษฐกิจโดย เมื่อย เอง ทั้งนี้ ศรีประภา เพชรมีศรี นักวิชาการไทย เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจตามกลไกการตลาดส่งผลให้อัตราการเข้าเรียนของนักเรียนลดลงเพราะการเปลี่ยนแปลง นี้ทำให้คนหนุ่มสาวเห็นโอกาสที่จะทำงานในภาคเอกชน ผู้ที่อยู่ในวัยเรียนจำนวนมากออกจาก โรงเรียนเพื่อไปทำงาน ส่วนในชนบทระบบการเกษตรเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ปกครองไม่ส่งลูกเข้าโรงเรียน แต่ให้อยู่ที่บ้านเพื่อช่วยทำการเพาะปลูกของครอบครัวเพราะการทำเกษตรยังอาศัยแรงงาน อยู่มาก การนำระบบค่าเล่าเรียนมาใช้ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเงินที่จะมาส่งลูกให้เรียนได้ ถึงแม้ว่า การศึกษาระดับประถม รัฐจะให้เรียนฟรีแต่งบประมาณที่รัฐบาลสนับสนุนให้นั้นก็ยังไม่เพียงพอทำ ให้โรงเรียนต้องเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองในรูปแบบของเงินบริจาค เพื่อนำไปใช้จ่ายเพื่อการ ซ่อมแซมสิ่งก่อสร้างและการดำเนินงานของโรงเรียน หลังจากปี 1988 เมื่อรัฐบาลลดค่าใช้จ่าย ทางด้านสังคม ยกเลิกระบบการศึกษาแบบให้เปล่าในบางระดับ จำนวนนักเรียนทั่วประเทศลดลง

² เรื่องเดียวกัน, น.22-23.

จาก 13.305 ล้านคนในช่วงปี 1987-1988 เหลือ 12.184 ล้านคนในช่วงปี 1990-1991 ในปี 1991 เมื่อมีการนำระบบจ่ายค่าเล่าเรียนมาใช้ในการศึกษาระดับมัธยม อัตราการเข้าเรียนในชั้นมัธยม ลดลงจาก 147,000 คน ในปี 1987 เหลือ 106,500 คนในปี 1991³

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าหลังจากการนำเอานโยบายการปฏิรูปเศรษฐกิจโดย เมียมมาใช้ได้ ส่งผลให้เวียดนามไม่มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่สอดคล้องกับเทคโนโลยีใหม่ที่เข้ามาหรือ วิชาการด้านต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในระบบเศรษฐกิจแบบเสรีได้เพราะบุคลากรที่มีอยู่จำนวนมาก ของเวียดนามนั้นไม่ได้รับการฝึกฝนและอบรม ประเด็นต่อมาคือ ก่อให้เกิดการลาออกไปหางานทำ จะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า เมื่อนำเอาประเด็นทั้งสองนี้มารวมกับปัญหาการไม่รู้หนังสือของประชาชน ที่มีอยู่เดิมในระบบการศึกษานั้นจึงทำให้รัฐบาลพยายามดำเนินการพัฒนาและปรับปรุงการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และพยายามลดปัญหาการศึกษา ต่าง ๆ ที่มีอยู่ การศึกษาขั้นพื้นฐานจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศเพราะถ้ารัฐบาลจะ ดำเนินการพัฒนาไปตามนโยบายโดย เมีย แต่รัฐไม่มีความพร้อมในเรื่องของบุคลากรและยังมี ปัญหาการไม่รู้หนังสือของประชาชนอยู่ก็จะทำให้เกิดอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ รัฐบาล เวียดนามจึงได้ทำการปฏิรูประบบการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคมและแผนการศึกษาเพื่อปวงชนในช่วงปี 1990-2000 จึงเป็นนโยบายหนึ่งของรัฐบาลเพื่อ แก้ไขปัญหาและปรับปรุงระบบการศึกษา

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ในการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์ครั้งที่ 7 ปี ค.ศ.1991 รัฐบาลเวียดนามจึงได้ยอมรับการดำเนินการปฏิรูปเศรษฐกิจตามนโยบายโดย เมีย ต่อไปรวมถึงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และ นอกจากนั้น การประชุมคณะกรรมการกลางของพรรค (Plenary Session of the Party Central Committee) ในเดือนมกราคม ปี 1993 จึงได้ลงมติให้มีการดำเนินการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง (Continued Revolution of the Education and Training Cause) ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติ เกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาของเวียดนามสู่ปี 2000 4 ประการ คือ⁴

³ ศรีประภา เพชรมีศรี, การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองเวียดนาม, (กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์ คบไฟ, 2542), น.146-147.

⁴ Pham Minh Hac, ed., Education in Vietnam: Situation, Issues, Policies, pp.31-32.

1. การศึกษาเป็นพลังผลักดันและเงื่อนไขเบื้องต้นของวิธีการที่นำไปสู่วัตถุประสงค์ของสังคมและเศรษฐกิจ เป้าหมายหลักคือการศึกษาและวิทยาศาสตร์ การลงทุนด้านการศึกษาถือว่าเป็นทิศทางเบื้องต้นของการลงทุนเพื่อการพัฒนา

2. การดำเนินการในวัตถุประสงค์ของการศึกษาหมายถึง การพัฒนาความรู้ของประชาชน การฝึกแรงงาน และการสนับสนุนความสามารถพิเศษในขณะเดียวกันต้องยกระดับคุณภาพและทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น

3. การศึกษาต้องตอบสนองต่อความต้องการเพื่อการพัฒนาชาติ เช่น การศึกษาอย่างถาวร การเรียนรู้ตลอดชีพ

4. การสร้างรูปแบบของการศึกษาให้มีความหลากหลาย กล่าวคือ รัฐบาลควรกำหนดนโยบายที่จะสร้างเงื่อนไขที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่อยู่ในความดูแลของรัฐและคนที่ยากจนเพื่อให้พวกเขาได้มีการเรียนรู้

จากแนวทางปฏิบัติเหล่านี้ทำให้รัฐบาลเวียดนามมีการกำหนดนโยบายและมาตรการสำคัญทางด้านการศึกษามากมายและใช้สืบนี้อย่างจริงจังในปัจจุบัน จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของเวียดนามในช่วงที่ผ่านมาอย่างมาก และทำให้สถานการณ์ด้านการศึกษามีความก้าวหน้าอย่างมีนัยสำคัญ ดังเห็นได้จากสัดส่วนจำนวนประชากรเวียดนามที่เข้าเรียนในระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 86 ในปี 1990 เป็นร้อยละ 91 ในปี 2003 ขณะที่อัตราการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 78 ในปี 1990 เป็นร้อยละ 88 ในปี 2003⁵ เนื่องจากประชาชนสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างเท่าเทียมกันมากขึ้นและสถานศึกษาทั่วประเทศมีจำนวนมากขึ้น ตลอดจนระบบสาธารณสุขที่จำเป็นในโรงเรียนมีจำนวนเพิ่มขึ้นและมีคุณภาพดีขึ้นเป็นลำดับ

และด้วยเหตุผลนี้เองจึงมีการตั้งข้อสังเกตว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เวียดนามประสบความสำเร็จด้านการขยายตัวทางเศรษฐกิจ จนมีตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ที่สูงติดต่อกันหลายปี นั่นก็คือ การลงทุนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางการศึกษาและฝึกอบรมนั่นเอง และในปีล่าสุด (ค.ศ.2006) มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) สูงถึง 8.2⁶

⁵ ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ ฝ่ายวิชาการ, ระบบการศึกษา...มุมมองขับเคลื่อนเศรษฐกิจของเวียดนาม, 2549, ; http://www.exim.go.th/doc/research/targeted_country/7571.pdf.

⁶ “2007 is a promising year for Vietnam” ; www.cpv.org.vn.

เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่โดดเด่นของเวียดนามนั้นก็คือการให้ความสำคัญด้านการศึกษา การพัฒนาระบบการศึกษาเป็นประเด็นที่รัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญมาโดยตลอดในฐานะเครื่องมือชิ้นสำคัญในการผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ อันจะช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของเวียดนามให้เติบโตและพัฒนาได้อย่างยั่งยืน ดังเห็นได้จากโครงการของภาครัฐในระยะแรก ๆ หลังจากเวียดนามได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเองจากฝรั่งเศสเมื่อปี 1945 ส่วนใหญ่เป็นโครงการที่เน้นการเพิ่มสัดส่วนประชากรที่รู้หนังสือ ส่งผลให้ปัจจุบันอัตราการรู้หนังสือโดยเฉลี่ยของชาวเวียดนามอยู่ในระดับสูงถึงร้อยละ 90 เทียบกับร้อยละ 10 ในปี 1945 นอกจากนี้ ภาครัฐยังลงทุนด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2005 ใช้จ่ายของภาครัฐด้านการศึกษาคิดเป็นสัดส่วนราวร้อยละ 5 ของ GDP หรือร้อยละ 18 ของงบประมาณทั้งหมดของประเทศ และจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2010⁷ โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับการศึกษาของเวียดนามให้ได้มาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ

รวมทั้งเมื่อไม่นานมานี้ประธานาธิบดี เหวียน มินห์ เจี๊ยต (Nguyen Minh Triet) ได้ให้สัมภาษณ์ต่อนิตยสาร *Thaicoon* ฉบับวันที่ 9 มกราคม ค.ศ.2007 ว่า เวียดนามกำลังเร่งเครื่องกระบวนกร Modernization และ Industrialization เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศในระดับรากฐานให้กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมภายในประเทศ 2020 (พ.ศ.2563) และจากปัจจุบันไปจนถึงปี 2010 (พ.ศ. 2553) เราจะพยายามเพิ่มอัตราการเจริญเติบโต พร้อม ๆ กับเพิ่มประสิทธิผลและความยั่งยืนของการพัฒนา เพื่อสร้างรากฐานที่มั่นคงต่อการเปลี่ยนเป็นประเทศอุตสาหกรรม การสร้างความทันสมัย และการผนวกรวมเศรษฐกิจเข้ากับต่างประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ ยุทธศาสตร์ในระยะปานกลางและระยะยาวจะครอบคลุม 4 เรื่องที่สำคัญ คือ

หนึ่ง การพัฒนากลไกเศรษฐกิจระบบตลาดให้สมบูรณ์ ปฏิรูปเกณฑ์ข้อบังคับในการบริหารจัดการเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางการแข่งขันที่เป็นธรรม โปร่งใสและเอื้อประโยชน์ต่อองค์การธุรกิจ โดยรัฐจะทำหน้าที่บริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค ผ่านเครื่องมือในการวางยุทธศาสตร์ วางแผน และควบคุมในเชิงมหภาคเท่านั้น

สอง การเร่งเครื่องให้ภาคเกษตรพัฒนาเป็นอุตสาหกรรม และการทำให้ชนบทพัฒนาทันสมัย จะสร้างพลังขับเคลื่อนในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและลดช่องว่างทางการพัฒนา ระหว่างภูมิภาคและจังหวัดต่าง ๆ

⁷ ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ ฝ่ายวิชาการ, ระบบการศึกษา... ขุมพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจของเวียดนาม,; http://www.exim.go.th/doc/research/targeted_country/7571.pdf.

สาม ขยายและเพิ่มประสิทธิผลของความร่วมมือทางเศรษฐกิจด้วยการขยายขีดความสามารถในการแข่งขัน และการลงมือปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาในการร่วมมืออย่างจริงจัง

สี่ ให้ความสำคัญต่อการยกระดับคุณภาพ “ทรัพยากรมนุษย์” โดยเริ่มต้นการปฏิรูปการศึกษาและการฝึกฝนอย่างเอาใจจริงตามมาตรฐานนานาชาติ

ห้า ลงทุนในการสร้างและพัฒนาความแข็งแกร่งทางด้านการศึกษาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อให้เวียดนามแปลงเป็นประเทศอุตสาหกรรมได้เร็วขึ้น

และนอกจากนั้นในระหว่างการประชุมสมัชชาพรรคฯ สมัยที่ 10 นายกรัฐมนตรีเวียดนามได้แถลงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติปี 2006 - 2010 ซึ่งระบุถึงเป้าหมายและทิศทางการพัฒนาประเทศในช่วง 5 ปีข้างหน้า ได้แก่ (1) ดำเนินการตามนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ (Doi Moi) เพื่อให้อัตราการเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเติบโตร้อยละ 8 หรือมากกว่าภายในปี 2010 (ให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 94-98 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ) (2) สร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจการตลาดแบบสังคมนิยมเพื่อก้าวสู่ความเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาและทันสมัยภายในปี 2020 (3) พัฒนา knowledge - based economy (4) ปรับปรุงคุณภาพการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเร่งรัดพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งนี้เวียดนามมีนโยบายเน้นหนักเรื่องการส่งเสริมธุรกิจเอกชน เร่งปฏิรูปรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ และเชิญชวนนักลงทุนจากต่างประเทศ⁸

นอกจากการให้ความรู้แก่ประชากรเวียดนามอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันแล้ว ระบบการศึกษายังมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของเวียดนามอีกด้วย เช่น ในช่วงที่ผ่านมาเวียดนามประสบความสำเร็จในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และลดปัญหาความยากจนดังเห็นได้จากสัดส่วนครัวเรือนที่ยากจนของเวียดนามลดลงจากร้อยละ 30 ในปี 1992 เหลือร้อยละ 10 ในปี 2000 ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการทุ่มเงินลงทุนจำนวนมากในการพัฒนาระบบการศึกษาและทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากดัชนีการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (Human Development

⁸ กรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศ ;

Index : HDI)⁹ ที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1985 จนมาอยู่ที่อันดับ 108 จาก 177 ประเทศ ในปี 2005 เทียบกับอันดับ 112 ในปี 2004 นอกจากนี้ ยังพบว่าดัชนี HDI ของเวียดนามอยู่ในระดับสูงกว่าประเทศที่มีรายได้เฉลี่ยใกล้เคียงกับเวียดนาม จึงอาจกล่าวได้ว่า มาตรฐานการครองชีพของเวียดนามสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่ารัฐบาลและนโยบายพรรคคอมมิวนิสต์ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของเวียดนามโดยเน้นไปที่ระบบการศึกษาเป็นสำคัญ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ รัฐบาลเวียดนามใช้เครื่องมือทางการศึกษาในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของเวียดนามเพื่อยกระดับความสามารถของประชากรให้รองรับกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีข้อสมมติฐานการศึกษาว่าการส่งเสริมและสนับสนุนนโยบายด้านการศึกษาของเวียดนามอย่างต่อเนื่องและจริงจังนั้นส่งผลให้ประชากรเวียดนามมีระดับการพัฒนาทางด้านทรัพยากรมนุษย์ที่สูงขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ และขณะเดียวกัน การให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่องกับการพัฒนาระบบการศึกษาของเวียดนามมีส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันให้แรงงานชาวเวียดนามมีความรู้ความสามารถจนสามารถทำงานได้ตามนโยบายทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้ ระบบการศึกษายังช่วยเกื้อหนุนการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตสินค้าเกษตร ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของเวียดนามที่นำมาซึ่งรายได้เงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมากในแต่ละปี จนส่งผลให้ตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของเวียดนามหลังปี ค.ศ.1986
2. เพื่อวิเคราะห์ระบบการศึกษาที่ส่งผลต่อนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของเวียดนามหลังปี ค.ศ.1986

⁹ เป็นดัชนีภายใต้โครงการเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme : UNDP) ที่ใช้ชี้วัดความสำเร็จของประเทศต่าง ๆ ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยคำนึงถึงมาตรฐานการครองชีพ สุขภาพ และการศึกษา เป็นสำคัญ

3. เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายการศึกษา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับการพัฒนาประเทศเวียดนาม

สมมติฐานของการศึกษา

1. นโยบาย Doi Moi ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของเวียดนาม เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ
2. การส่งเสริมและสนับสนุนนโยบายด้านการศึกษาของเวียดนามอย่างต่อเนื่องและจริงจังส่งผลให้ประชากรเวียดนามมีระดับการพัฒนาทางด้านทรัพยากรมนุษย์ที่สูงขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยใช้การพัฒนาศึกษาในช่วงหลังมีการประกาศใช้นโยบาย Doi Moi (ค.ศ.1986) จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ.2007)

วิธีการศึกษา

เป็นการศึกษาโดยการวิจัยเอกสาร (Documentary research) และนำเสนอแบบบรรยายเชิงวิเคราะห์ (Descriptive analysis) โดยใช้ข้อมูลที่เป็นเอกสารที่เป็นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ได้แก่ เอกสารที่จัดทำขึ้นโดยรัฐบาลหรือกระทรวงศึกษาธิการและฝึกอบรมของเวียดนาม ข่าว การประชุมพรรคฯ และบทสัมภาษณ์ เป็นต้น รวมทั้ง หนังสือ บทความ สารนิพนธ์ และบทวิเคราะห์ของนักวิชาการ

ข้อมูลเอกสารต่าง ๆ ได้ทำการค้นคว้าจากหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์เอกสารแห่งประเทศไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเว็บไซต์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งฐานข้อมูลต่าง ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และแผนปฏิบัติการของนโยบายการศึกษาของเวียดนามหลังปี ค.ศ.1986
2. ทำให้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาระบบการศึกษาของเวียดนามหลังปี ค.ศ. 1986
3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับการพัฒนาประเทศโดยใช้เครื่องมือทางการศึกษา
4. เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานทางการศึกษาของประเทศเวียดนาม และเพื่อนำไปศึกษาเปรียบเทียบกับประเทศอื่น